

Arnošt Vašíček

Perunův hněv

MYSTERY
FILM

Perunův hněv

Vyšlo také v tištěné verzi

MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček

Perunův hněv – e-kniha

Copyright © Mystery Film, 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Perunův hněv

MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček: PERUNŮV HNĚV

1. vydání

Copyright © Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena (All rights reserved)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována,
kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena
bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2
Obálka, grafická úprava a sazba Miroslav Růžek

Ostrava 2025

ISBN 978-80-87730-86-7

ISBN ePUB: 978-80-87730-87-4

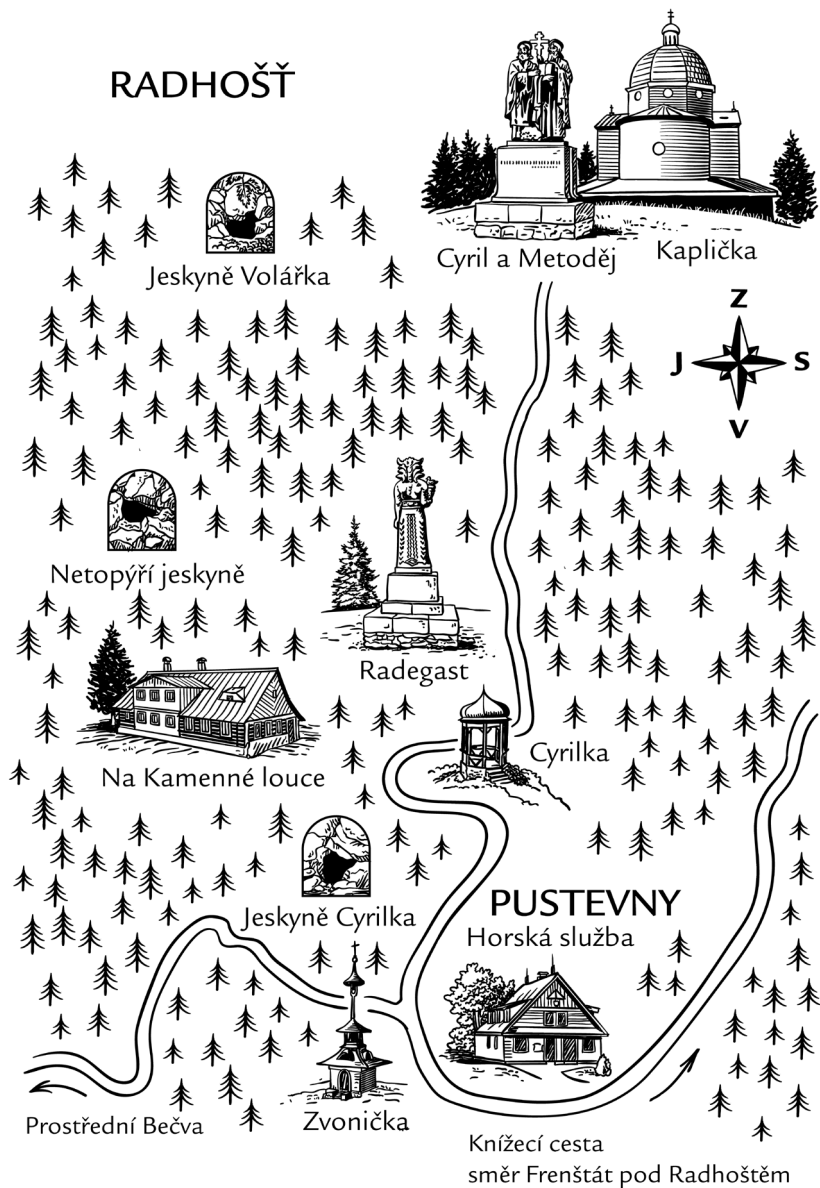
ISBN MOBI: 978-80-87730-88-1

ISBN pdf: 978-80-87730-86-7

„Útroby posvátné hory Radhošť střeží neviditelný drak. Každého, kdo se odváží sestoupit do hlubin, sežehne plamenem a roztrhá na kusy. Varuj se probudit jeho hněv! Pokud se drak vydere až na povrch, jedovatým dechem otráví vše živé. Lesy vzplanou. Nebe pokryje kouř. Strach a děs zachvátí kraj. Zem se otřese v základech a nakonec praskne jak hrnec. Horstva se zhroutí.“

Proroctví věštce boha Radegasta

RADHOŠŤ

Náhody neexistují, ale neblahé předzvěsti zaručeně ano. Dobře zakódované signály z neznámého zdroje nás varují, jaké tragické události máme před sebou, a někdy i napoví, kudy z bryndy ven.

Je to obrovský paradox. Jestliže se na nás řítí něco zlého, jak je možné, že zároveň dostáváme šanci se tomu maléru vyhnout? Nesoupeří o naše bytí dvě protichůdné, neustále spolu válčící síly? A zatímco ta nepřátelská nám už mydlí schody, naše ochranka posílá avízo, že se něco chystá.

Ke své škodě většinou nejsme ochotni pokynům z neznáma naslouchat. Neřídíme se intuicí. A vírou už vůbec ne. Rozumem vytěšňujeme ten poslední kousek boha, který v nás ještě zbyl z dob, kdy jsme jím byli plní.

Nechápeme, že všechno má svůj řád a smysl. Dokonce i předčasná smrt jedince může zajistit, aby v budoucnu přežila celá společnost.

Osud je nezvratný, to ano, ale vždy má pro nás připraveno více variant. Cesta do konečné stanice vede po mnoha různých kolejích. Ale jen předurčení postřehnou červené návěstidlo a včas přehodí výhybku.

Jana Pivodová o tom nikdy nepřemýšlela.

A ten večer už vůbec ne.

Cítila dotek teplých mužských rukou, jak ji laskají a stupňují její vzrušení. Přivřela oči. Celým tělem vycházela vstříc rozkoši.

Netušila, že cosi vyššího s ní má jiné plány a dá jí to najevo už tuto noc.

1

Sotva se Petr Molenda proplazil do Netopýří jeskyně, zaslechl nad sebou šelest. S nohama stále ještě uvězněnými ve skále odlepil břicho od země, pootočil se na bok a podíval vzhůru.

O necelý metr výše visel okřídlený démon. I když jeho čas ještě nenastal, nespál. Několikrát naprázdno roztáhnul kožnatá křídla, jako by se protahoval. Pak se pustil kamenného výčnělku, mocně máchnul křídly a plachtil mimo dosah záře čelovky. Jeho lidským uchem nezachytitelné pištění znělo ostatním jako výstřel ze startovní pistole.

Varovný signál vůdce stáda.

Stovky dalších netopýřů opouštěly svá stanoviště. Černá těla se míhala sem a tam, křížovala vzduchem a prodírala se ven z jeskyně úzkou puklinou pod stropem.

Molenda zaklel.

Nechápal, co se stalo. Netopýři nikdy dříve nereagovali na lidskou přítomnost tak divoce. Speleologové vstupovali do jeskyně pravidelně. V rozsedině na jejím zadním okraji kontrolovali údaje z terčových měřidel. Přístroje zaznamenávaly pohyby skalních bloků, ať už by se posunuly jakýmkoliv směrem, a dokázaly to s přesností 0,01 mm.

Neustále sledování bylo nezbytné. Podzemí Radhoště stále žilo. Tvrdé godulské pískovce zde klouzaly po vrstvách měkkých jílovců. Obrovské kamenné bloky se tak od sebe buď vzdalovaly, vytvářely v podloží chodby, komíny i celé sály, nebo na sebe

naopak narážely, kupily se jeden přes druhý a uzavíraly prázdné prostory.

Samozřejmě, že k tomu nedocházelo ze dne na den. Staří jeskyňáři ale mohli potvrdit, že některými dnes již zavalenými chodbami hladce procházeli ještě v druhé polovině dvacátého století.

Molenda se vysoukal z plazivky, postavil se na kluzké dno, vyndal svítilnu a proudem paprsků zkoumal strop.

Netopýři zmizeli do jednoho. Co je tak vyplašilo?

Trápit se obavami nebylo zrovna jeho doménou. Nikdy si nepřipouštěl, že by se chod událostí mohl zvrtnout tak, že ho nezvládnul. O to víc ho zaskočilo nejasné, ale stále sílící tušení, že tentokrát se řítí do maléru.

Vydal se do zadního traktu. Dorazil k měřidlům. Zkontrolovat údaje už nestačil.

Zem se nepatrně zachvěla. Ze stropu se snesla zrnka prachu. Zároveň se ozval podivný zvuk. Táhlý a kvílivý.

Připomnělo mu to skřípot, jaký vydávají kovové trupy ponorek, vystavené obrovskému tlaku vodní masy. Znal to z televizních dokumentů, ale venku nikdy nic podobného neslyšel. A v podzemí už vůbec ne.

Vytáhnul mobil a dobré tři minuty nahrával.

Hlas hlubin ještě zesílil.

Děsilo ho, že nedokáže rozpoznat, co ty tajemné zvuky vydává a proč se ozvaly právě teď. Neměl kdy nad tím přemýšlet. Skřípot vystřídala temná rána, jako by v útrokách hory udeřil obrovský buchar. Skála pod jeho nohama se propadla. Jak se řítit dolů, baterka mu vypadla z ruky. Při tvrdém dopadu třískl hlavou o boční stěnu a ztratil vědomí.

*

Mléčně bílá koule zvolna stoupala vzhůru jako duše, která právě opustila tělo a chystá se zamířit k nebesům.

Augustin Čorba ji zahlédl v okamžiku, kdy se vyhoupla nad koruny stromů, poletovala bezradně sem a tam a pak jakoby si všimla, že není sama, zamířila rovnou k němu.

Stál na verandě své chalupy v plandavých manšestrových kalhotách a flanelové košili. Na nohou měl na teplých vlněných ponožkách obuty domácí trepky. Přezout se nestačil. Ven vyběhl narychlo. Z tepla světnice ho vytáhl „nárek hory“.

Nikdy ten zvláštní zvuk neslyšel. Zněl mu jako polnice andělů ohlašující apokalypsu. Naslouchal, hlavu zakloněnou dozadu, snažil se odhadnout směr, odkud ten táhlý tón přichází.

A pak se objevilo to světlo.

Koule doplula k chalupě. Zůstala stát a lehce se pohupovala ve vzduchu jak bójka na vlnách.

Co to sakra je?

Čorba se v horách narodil. Babička s dědou se mu snažili vštípit přesvědčení, že Beskydy jsou skutečným eldorádem záhadných jevů. Magickou krajinou, kde se člověk střetává s nadpřirozenými silami doslova na každém kroku, minulost se tu prolíná se současností a někdy je velmi obtížné odlišit pouhé zdání od reality. Samotná hora Radhošť, na jejímž svahu stála jejich chalupa, přitahovala lidi od pradávna. Jako by se nad ní vznášelo jakési zvláštní fluidum, atmosféra nadpřirozena a zázračných úkazů. Proto právě na Radhošti slovanští žreci vystavěli svatyni boha Radegasta. Kněžky se usadily na sousedním vrcholu, který po nich dodnes nese jméno Kněhyně.

Kromě fascinujících legend o všemocných bozích, hrozivých démonech a neuvěřitelných činech hrdinů oba prarodiče krmili malého Gustu výživnou kaší strašidelných historek o tajemných světlech, která se nečekaně rozzáří ve tmě. Někdy jen studeně svítí mléčně bílým jasmem, jindy mají podobu plamenů či ohnivých stružek. Nehybně visí nad jedním Místem, nebo naopak mohou vyvinout velkou rychlost. Občas jako by reagovaly na přítomnost člověka. Buď před ním ustupují, nebo se k němu snaží přiblížit.

Když Čorba dospěl, staly se ze strašidelných historek pouhé povídačky. Připouštěl, že pár starých bab mohly vystrašit světélkující bahenní plyny nad rašelinovým jezírkem. O ohních, které samy od sebe vzplanou na opuštěných místech a hoří dlouho do noci, měl svou vlastní teorii. S koulí, která se před ním nyní vznášela, si nevěděl rady.

Byla velká jako kopací míč. Podobala se lustru z opálového skla. Její světlo bylo ale mnohem jasnější.

Co ho vyvolávalo? Byl to jakýsi druh elektrického výboje? Kulový blesk? V obou případech by tyto vzácné atmosférické jevy doprovázely blížící se bouřku.

Mrknul vzhůru.

Žádný mrak v dohledu. Hvězdy obsypaly jasnou noční oblohu od obzoru k obzoru.

Opatrně popošel blíž.

Koule o stejnou vzdálenost odplula dál od něj.

Udělal ještě jeden pokus.

Světlo ho kopírovalo.

Ta zatracená věc si ho nechtěla pustit k tělu.

Rozhodl se, že vyzkouší její bdělost. Trochu se pootočil, jako by se chystal k návratu a pak prudce vyrazil kupředu.

Byla to chyba.

Koule před ním uskočila stejně rychle. Navíc přivolala na pomoc sestru.

Za Čorbovými zády vzplálo druhé světlo a odřízlo mu cestu ke dveřím do chalupy.

*

Hora byla provrtána spoustou úzkých nízkých chodeb. Vinuly se všemi směry, křížovaly, větвилy a zase spojovaly. Jejich složitá síť vytvářela hotový labyrint, v němž se člověk mohl snadno ztratit. A pokud by přišel o světlo, nedostal by se ven, i kdyby stál jen kousek od východu.

Nevěděl, jak dlouho je zajatcem tohoto strašného bludiště. Žíznil a dusil se. Zatuchlý vzduch v stísněných prostorách byl nasáklý plísni. Sžíral plíce. Dráždil sliznici a nutil ke kašli.

Odkudsi poblíž k němu dolétlo výhružné zasyčení.

Stočil tím směrem svítilnu. Paprsky zachytily vztyčenou hadí hlavu. Nad pootevřenou tlamou se studeně leskly oči s hypnotizujícím pohledem. Mohutné tělo se ztrácelo ve tmě.

Zcepeněl hrůzou.

Domorodci ho varovali: Horu smrti obývají gigantické krajty. Hravě polknou tele, natož dospělého člověka.

Prudce ustoupil dozadu. Cośi za ním mu bránilo v ústupu. Otočil se. Přímo před svou tváří uviděl obřího kaloně. Zpoza ostrých zubů vystřeloval dlouhý jazyk.

Zaječel leknutím.

Vzápětí ho napadlo, že kaloni se přece živí jen ovocem. Dál tu myšlenku rozvést nestačil. Uvědomil si ozvěnu vlastního výkřiku, a to ho probralo.

Otevřel oči.

Neviděl nic.

Neviděl vůbec nic.

Obklopovala ho dokonalá tma.

Snažil se upamatovat, kde je.

Rukama šmátral po těle. V kapse kombinézy objevil malou náhradní baterku.

Zapnul ji.

Světlo ho vrátilo do reality.

Ležel na dně malé jeskyně.

Vzpomněl si, že cítil záchvěvy, jak se horský masiv pohnul. Mohutný otřes strhnul kamenný blok, na kterém stál, kamsi do hlubin. Při pádu ztratil vědomí. Zmatený mozek vyvolal vizi bloudění. Horu smrti na severu Austrálie zkoumal při speleologické expedici už před pár lety.

Teď byl na Radhošti.

Zkusil se protáhnout. Hýbal prsty i celými končetinami. Pootočil hlavou. Zdálo se, že nemá nic zlomené. Kombinéza byla zaprášená, ale suchá. Nikde neprosakovala krev.

Opatrně se postavil na nohy. Šlo to bez potíží. Jen hlava mu třeštila a záda bolela. Sundal si přilbu. Projížděl světlem baterky prostor okolo, sčítal ztráty a zkoumal vyhlídky.

Velká svítlna byla v trapu. Čelovka praskla.

Vyndal náhradní, upevnil ji na přilbu a připojil k akumulátoru. Znovu proudem světla ohledával své nové útočiště.

Dno se pod ním propadlo jen o pár metrů, dalo by se říct o patro níž. Nakupené bloky umožňovaly vystoupat zpět do jeskyně s měřidly. Odtud se už dostane zpátky na povrch.

Naděje měla jepičí život.

Sotva vyšplhal nahoru, zjistil, že puklina, kterou se připlazil, je zavalená. Byla to jediná cesta dovnitř i ven.

Střelil světlem vzhůru ke škvíře pod stropem, kterou využívali netopýři. Nenašel nic. Skála se i tady pohnula.

Najednou ho zaplavila lavina strachu a beznaděje. Došlo mu, že udělal obrovskou chybu. Své hosty na chatě vždycky nabádal, aby nikdy neodcházeli na túru bez ohlášení, kam jdou a jak dlouho se tam zdrží. Jen tak budou mít šanci, že je v případě maléru přijde někdo zachránit. A teď si sám naběhl. Nikdo nevěděl, kde je. Navíc byla sobota večer. Dcera Zuzka odjela za kamarádkou do Rožnova, kde zůstane přes noc. Domů se vrátí až v neděli pozdě odpoledne. Dřív se po něm shánět nezačne.

Vytáhl mobil, aby se přesvědčil, že takhle hluboko je opravdu k ničemu. O signálu si mohl nechat zdát. A to nebyla jediná Jobova zvěst.

Znovu posvítíl do míst, kudy se protahovali netopýři. Původně několik centimetrů širokou šterbinu nenašel. Tudy nikdo dovnitř proniknout nemohl.

Skutečně nikdo a nic.

Ani vzduch.

*

Čorba byl obklíčen. Svítící koule už nebyly jen dvě. Ve vzdálenosti pouhého metru, doslova na dosah ruky, vířil celý roj.

Velikost těch tajemných světél se ale zmenšila. Teď se podobaly spíš tenisáku. Vytvořily okolo Čorby kruh a přidaly na rychlosti.

Cítil se jako plavec uprostřed hejna žraloků.

Chystají se zaútočit?

Nedokázal se přimět k přemýšlení, co by měl udělat, aby se vysvobodil ze zajetí těch šílených světél. Kdykoliv se v posledních minutách pokusil pohnout, cítil jakousi neviditelnou sílu, která ho tlačila zpět. Z jakýchsi neznámých důvodů se ho létající bílé koule snažily udržet na místě a předváděly mu své divoké tance.

Pokud je to jeho konec, možná by měl zanechat zprávu o tom, co viděl.

Ten nápad se mu zalíbil. Musí ten záhadný jev zdokumentovat. Krátce předtím, než vyšel ven, hovořil se starým kamarádem z vojny. Mobil měl stále v kapse košile.

Vytáhl ho a namířil objektiv před sebe.

Koule jako by mu chtěly zapózovat. Zůstaly stát a jen se jemně chvěly.

Zmáčkl spoušť.

Do koulí jako když střílí.

Blesk smazal světla ze scény. Pohasla do jednoho.

Stál a čekal, jestli se znovu objeví.

Zmocnila se ho zima. Přejel si rukama po pažích, otočil se a spěšně se vrátil do chalupy. Sotva vešel dovnitř, zamkl za sebou dveře.

Cvaknutí západky ho ještě víc vytočilo. Pokud byl doma, nikdy chalupu nezamykal, ani na noc. Tak proč to dělá právě teď?

Nechtěl připustit, že přece jen má kapku nahnáno.

Došel ke kredenci, vytáhl slivovici a rovnou z lahve si dopřál pár pořádných loků. Další dávku, asi na tři prsty vysokou, už nalil do sklenky. Posadil se ke stolu. Zhluboka oddechoval a snažil se uklidnit.

Vyndal mobil, otevřel galerii a našel poslední snímek.

Nebyl si jistý tím, co vidí. Objektiv zachytil poměrně ostrě jednu z koulí. Uvnitř něco bylo. Pohybem prstů zvětšil záběr na maximální velikost.

Srdce se mu rozbušilo.

Odložil mobil na stůl a znovu si nalil. Pomalu usrkával, snažil se srovnat dech i myšlenky.

To není možné!

Odkládal okamžik, kdy se znovu podívá na displej.

Kdyby měl závěsy, zatáhl by je, aby měl jistotu, že nikdo zvenku ho nepozoruje přes okno. Tak tísnivý pocit dosud nepoznal.

Dal si ještě lok a konečně se odhodlal vzít mobil zas do ruky.

Nic se nezměnilo.

Uvězněný v bílé svítící kouli na něj zíral povědomý lidský obličej.

*

Život, nebo smrt?

Tak ta zatracená otázka rozhodně nezněla. Na výběr měl jen čekání na smrt nebo cestu smrti vstříc.

Před chvílí ještě jednou důkladně prozkoumal své vězení. Teď seděl na kameni, obklopen černotou. Čelovku vypnul, aby šetřil baterii.

Zvažoval všechny varianty.

Plazivka, kterou pronikl do jeskyně s přístroji, měřila necelých dvanáct metrů. Byla zavalena po celé délce nebo jen čás-

tečně? Kdyby se její stěny sevřely pouze v místech, kde ústila do jeskyně, snad by se zátaras dal prorazit.

Za určitých okolností by přístup mohly uvolnit i výbušniny. Pokud se ale utrhnul celý blok, je tahle cesta navždy ztracená.

Nadějně nevypadala ani škvíra pod stropem, kterou se prota-
hovali netopýři.

Možná je teď pouze zasypaná hlínou z povrchového sesuvu a šla by rozšířit odstřelem. Ale ví o ní někdo? Dokázali by ji hoši najít? A jak dlouho by to všechno trvalo?

Pokusil se sestavit časový harmonogram případné záchranné akce. Zuzka mu bude volat, až se vyspí po horečce sobotní noci. Nejdřív zítra těsně před polednem. Když se jí neozve, nevydělá se. Jančít začne, až se odpoledne vrátí na chatu a zjistí, že nebyl v noci doma a že odešel i se speleologickou výstrojí. Zavolá do Bohumína Pepovi Wagnerovi nebo někomu jinému z Orcusu. Při troše štěstí kluky z klubu napadne, že se vydal zkontrolovat stav měřidel, jak se dohodli minulý týden. Pokud náhodou nebudou v Beskydech, dorazí na Radhošť až k večeru. Celou noc a další den nemohl tedy čekat žádný pokus o kontakt zvenčí. A to, že nějaký přijde, bylo spíš zbožným přáním než reálnou šancí.

V jeskyni, do níž se propadl, zela úzká puklina. Když do ní posvítíl, zdálo se, že vede kamsi hloub do útrob hory. Mohla by ho přivést do jiného domu?

Do podzemního prostoru, odkud by se dalo dostat na povrch?

Ta představa byla šílená.

Nepatrné zrnko naděje ukrývala nezpochybnitelná skutečnost, že pod Radhoštěm existuje velmi rozsáhlý a spletitý labyrint přírodních chodeb a pseudokrasových jeskyní. Nejde sice o jeden

navzájem propojený celek, ale z některých sálů se dá projít do dalších a vystoupit ven jinou cestou. A stále se objevují nové.

Byl tehdy u toho, když po letech výzkumu v lokalitě Záryje si při lijáku všimli, jak voda mizí v podzemí, a tak objevili skoro padesát metrů dlouhou Biskupovku. Rozsedlinová jeskyně Cyrilka má přes půl kilometru. Podle pověstí se ještě v 15. století dalo projít pod celým Radhoštěm a podstatně si tak zkrátit cestu z Rožnova do Frenštátu. Valaši tudy projížděli s naloženými koňskými potahy. Když tady v září 1881 pobýval spisovatel Svatopluk Čech, slyšel o koridoru v hlubinách, který vede až do Jablunkova.

Podzemí, které Molenda zažil na vlastní kůži, vypadalo jinak. O dlouhých, snadno průchozích chodbách se mluvit nedalo. V puklinách se vršily chaoticky naskládané, různě velké pískovcové bloky a kameny. Jejich přelézání bylo obtížné, ale zkušený speleolog ho zvládl. Nikdy se nedalo vyloučit, že za touhle bariérou se neotvírá cesta k další jeskyni, nebo dokonce neústí východ na povrch.

Snažil se v duchu si vybavit nejbližší podzemní prostory. Mohl by se dostat do některého z nich?

Nedokázal odhadnout, jak jsou daleko. Rozhodl se, že i přesto zkusí štěstí. Bude postupovat puklinou, kam to půjde, ale vždy jen tak, aby měl alespoň nějakou šanci k návratu. Napadlo ho, zda by ještě neměl napsat Zuzce pár slov jako nedoručenou zprávu v mobilu. I když bude opatrný, stát se může cokoliv. Až bude v sevření skály, třeba to už nepůjde. Rychle tuhle myšlenku zavrhl.

Život ti dá jen to, v co věříš.

A on věřil, že i tenhle pekelný průser zvládne. Když jezdíval na nebezpečné expedice, nikdy nedělal opatření pro případ, že by se nevrátil. Chtěl mít zatraceně pádný důvod se vyhrabat z každé šlamastyky.

Rozsvítil čelovku. Sáhl po čutoře. Dopřál si jen malý hlt. Pečlivě utáhl uzávěr. Postavil se a došel k puklině. Pomalu se vsoukal dovnitř. Šlo to ztuhla.

Postupoval velmi zvolna a nekonečně dlouho. Pak skála uvolnila své sevření. Ještě kousek se musel sunout bokem, než vklouzl do prostornějšího koridoru, kterým po pár minutách dorazil k téměř dva metry široké chodbě. Její ramena se táhla napravo i nalevo od něj, a když do nich posvítíl, neviděl žádnou kamenou překážku. Mohl se vydat na obě strany.

Stál a zvažoval, kterým směrem je jižní svah, přes nějž vstoupil do hory. Kompas si na rutinní kontrolu měřidel nevzal. Podvědomě cítil, že se má dát vlevo. Dno chodby na této straně se mírně zvedalo, zatímco na pravé klesalo dolů.

To rozhodlo.

Dal se vlevo a záhy řešil stejný problém. Chodba se znovu větvila. Zkusil opět levou verzi. Teď už stoupal vzhůru o něco příkřeji. Koridor se výrazně zúžil. Strop měl náhle těsně nad hlavou. V dálce před ním světlo čelovky narazilo na skalní stěnu.

Byl v koncích. Doslova i obrazně.

A nelítal v tom sám.

Na zemi leželo mumifikované tělo. Vlastně jen kostra, kterou držely pohromadě kusy seschlé kůže. Chlad nedovolil, aby se ostatky zcela rozpadly. Vcelku zůstaly i části oděvu. U boku

nebožtíka zetlela pletená mošna a o kousek dál se válela napůl shnilá sekera-valaška. Kování zdobila vlčí hlava.

Molendu zaskočil ten obrovský paradox. Mělo by ho mrazit, že muž u jeho nohou zemřel, protože se nedokázal dostat ven z podzemního bludiště. Místo toho myslel na jediné: kudy se nebožtík dostal dovnitř, když cesta přes Netopýří jeskyni, kterou přišel on sám, ještě před půlhodinou neexistovala. Musel tady být ještě další vchod.

A vzápětí ho uviděl.

Chodba se na samém konci nepatrně rozšiřovala. Nízký strop zmizel. Místo něj se do výšky asi čtyř metrů klenul skalní komín. Po jeho stranách byly kolem dokola hrubě vytesány stupínky. Primitivní schody stoupaly až úplně k vrcholu, kde se místo kamene černala zemina, propletená kořeny.

Poznal hned, co to znamená.

Stál na dně jedné z pověstných valašských důr. Svahy Radhoště byly těmito vstupy do podzemí proděravěny jako ementál. Dřívější usedlíci je využívali jako sklepy a často přímo na nich nebo alespoň někde poblíž stavěli své koliby. Když důra přestala být používána, její vchod rychle zarostl vegetací a postupně ho zanesla spraš.

Vystoupil až ke stropu a zkusil zatrást kořeny. Ani se nehnuly, jen uvolněná hlína pokropila dno.

Slezl dolů, vzal valašku, odlomil shnilotinu, vrátil se nahoru a zkoušel zachovanou částí topůrka prorazit špunt zeminy.

Bylo to marné.

Vytáhl z kapsy nůž, přeřezal pár tenčích kořenů a špičkou čepele vydlabal dobrých dvacet centimetrů hlíny. Pak pokus

s topůrkem opakoval. Dřevo proniklo na povrch. Dovnitř se snesl nepatrný závan chladné noci.

Kvapně otvor rozšířil. Připevnil ke konci násady mobil, vytůkal zprávu, zvolil adresáta, dal pokyn odeslat a rychle mobil vystrčil ven.

Čekal mnohem déle, než bylo nutné. Pak vtáhl mobil dovnitř. Displej hlásal, že zpráva byla úspěšně odeslána.

V duchu poděkoval bohu.

Jediným pohybem poslal mobil zpět na čerstvý vzduch.

Věděl, že horská služba na Pustevnách brzy získá údaje o jeho poloze a přijede ho vytáhnout.

Nepatrně zavrával. Kluzké schody mu ujížděly pod nohama. Sestoupil dolů.

Náhle na něj padla neuvěřitelná únava. Nebyl schopný se soustředit. Mimoděk očima narazil na nebožtíkovu mošnu. Sehnul se k ní. Uvnitř byl deník s řadou obrázků a jednoduchých map. Prolistoval pár stránek a ztuhl překvapením.

2

Odpočítávání orgasmu začalo.

Oba cítili, že to přijde a že tentokrát vyvrcholí společně.

Kdosi jim to potěšení zatraceně nepřál.

Zvonění prvního mobilu po pouhé sekundě doprovodilo druhé. Vyzývavě řinčelo tentokrát z její kabelky.

„Nepřestávej.“ Zaryla mu prsty do paží.

„Mám pohotovost.“

„Já taky.“ Rozšířené zorničky v zarudlé tváři ho hypnotizovaly.

Pořád ještě neztratili rytmus, ale narůstající vzrušení už šláplo na brzdu.

Cítil, jak vadne. „Promiň.“ Odvalil se stranou.

„Krucinál,“ zaklela nahlas. Ve spáncích jí bušilo.

Oba telefony se pořád hlásily o slovo.

Vstal, přešel ke stolku, přes který měl přehozené džínsy a košili, vytáhl z kapsy tu ryčící nestvůru a ohlásil se: „Tofl.“

Kdosi na druhé straně obšírně vysvětloval, proč ruší uprostřed sobotní noci.

„Je to moc zlý?“

Bylo.

Slíbil, že hned vyrazí.

Začal se oblékat. Stočil oči k posteli.

Na zmuchlaném prostěradle se rozpíjela jen vlhká skvrna potu.

Jana i se svým telefonem zmizela v koupelně.

Čekal ji přede dveřmi už v bundě a obutý. Slyšel, jak domluvila a pustila sprchu.

„Sakra.“ Nervózně zalamoval prsty. Potřeboval vyrazit. Neodvážil se odejít bez vysvětlení a vstoupit do koupelny za této situace už vůbec ne.

Konečně se klika svezla dolů.

Jana stála uprostřed veřejí, zabalená v osušce, s krůpějemi vody na vlasech.

„Promiň, země se pohnula.“ Vysoukal ze sebe se sklopenýma očima.

„Kéž by!“ zasyčela. Začínala ji bolet hlava. Cítila tlak v podbřišku.

Nafackoval by si, že zrovna takto formuloval, proč musí hned odjet na přehradu. „Kdesi pod horami to pořádně žuchlo. V injekční stole je voda.“ Odvážil se jí podívat do očí. „Můj zástupce už volal i k vám na GEOS. Musíte proměřit hráz.“

„Mluvil se šéfem.“ Šlehla po něm pohledem. „Že neuhodneš, kdo tu fušku dostal na triko?“

Pochopil, že nastal čas vypadnout. Nemělo cenu nabízet odvoz. Musela na firmu pro auto s přístroji. Vycouval beze slova a zaklapl za sebou dveře.

Vykličkoval z Ostravy k výpadovce na Frýdek-Místek a hnál auták na jih. O necelou hodinu později dorazil k přehradě Šance v údolí Ostravice. Zaparkoval na hrázi.

Ještě před pár lety tu stával domek, ve kterém bydlel hrázný i s rodinou. Teď se veškerý provoz řídil z nové správní budovy. Zástupce čekal už při vchodu.

„Co se děje?“ vybafl na něj Tofl.

„Zvečera udeřil silný horský otřes. Pěkně jsme se zhoupili.“ Zástupce byl malý podsaditý chlapík s dobráckým výrazem v masité tváři. Zodpovědnost z něj sálala na hony. „Prošel jsem injekční i drenážní štolu. Průsaky zesílily.“

Pravdivost hlášení podtrhovaly mokré skvrny na ramenech bundy. Pár kapek vody ze stropu uvízlo i na plastové přilbě.

„Našels nějaké větší trhliny?“

„Ne.“

„Tak proč jančíš?“

Zástupce nervózně rozhodil rukama. „Žene se na nás bouřka s průtrží mračen. Na Lysou spadne přes 200 mm. A není jasné, jak dlouho budou srážky trvat.“

Tofl se zadíval na ztemnělou hladinu přehrady. Sevřena prudkými svahy hor táhla se údolím přes sedm kilometrů daleko. Teď ovšem nabízela k zhlédnutí jen svou spodničku, ozářenou novými lampami na hrázi. K plnému stavu scházelo pěkných pár metrů. „Máme dost velkou kapacitu, abychom to hravě zvládli.“

„Jasně, ale tlak vody na hráz stoupne.“

„Opravdu?“ S přivřenýma očima se zadíval na zástupce. Neměl rád, když ho podřízení poučovali o něčem, co dobře znal.

Zástupce ironii v Tořlově hlase nepřeslechl. Snažil se vysvětlit, proč má tak nahnáno. „Byla to fakt pořádná šlupka. A urvalo se to někde poblíž. Chtěl bych mít jistotu, že jsme neutrpěli žádné ztráty. Že v pohodě přečkáme, i kdyby přšelo celý příští týden.“

„Dobře, žes zavolał,“ pronesl Tořl smířlivě. „Uděláme ještě jednu kontrolu.“ Vztek ho přestal ovládat. Mohl být rád, že má tak skvělého zástupce.

Společně znovu prošli obě štoly. Voda pronikala dovnitř víc, než by měla, ale na vyhlášení poplachu to nebylo.

O pár hodin později musel změnit názor.

Pivodová potvrdila, že hráz utrpěla jen nepatrně. Skutečná hrozba se na ně valila odjinud.

Ještě dříve, než se přehrada v roce 1964 začala stavět, geologové zjistili, že prudké boční svahy jsou v pohybu. Na levém břehu se s tím museli vypořádat stavitelé silniční estakády dlouhé přes půl kilometru a široké skoro deset metrů. Největší ze sesuvů se nacházel na pravém svahu v údolí Řečice. Opakovanými zásahy se podařilo hrozbu zmírnit. Sesuv byl dlouho v klidu. Teď ale inklinometry hlásily změnu. Do pohybu se mohlo dát téměř šest miliónů krychlových metrů zeminy.

Co by se stalo, kdyby se ta obrovská masa utrhla a sjela do přehrady?

Nejrůznější dřívější výpočty a modely se snažily situaci zlehčovat. Sesunutí do zátopy nádrže je prý zcela bezpečné.

Pivodová to viděla jinak. Nečekala, že svah bude pomalu sklouzávat pod vodní hladinu. Dokázala si představit obrovské množství horniny, které se zřítí do přehrady maximálně zaplněné povodní a úderem do vody vyvolá obří vlnu. Ta by hravě překonala hráz a řítíla se dál korytem řeky k obydleným oblastem.

Svíralo ji nedobré tušení, že od podobně katastrofického scénáře nejsou příliš daleko. Svah po horském otřesu ožil. Meteorologové hlásili vydatné deště. Přehrada musela být neustále monitorována. Bude to ale stačit, aby včas vydala případné varování?

3

Pozvat kouzelníka nebyl tak skvělý nápad, jak se původně zdálo. Mistr nechával zmizet holuby a králíky, vzápětí je vytahoval odjinud, spojoval pentle a provázky, vystřeloval papírové kytice, kejklil s kartami a prováděl další profláknutá kouzla za přímo ukázkového nezájmu publika.

Mládež byla ve varu. Hlasitě se překřikovala, lila do se sebe jeden drink za druhým a nemohla se dočkat, až ten starý kretén ve fraku vypadne ze scény, dýdžej bude opět pouštět jednu pec-ku za druhou a začne se trsat. Možná kdyby majitel Music clubu zařadil vystoupení hned zvečera, a ne jako půlnoční překvápko, měl by Harry Potter v důchodu nějakou šanci. Ale v okamžiku, kdy všichni v sále kalili, jako kdyby to právě tuto noc mělo být naposled, byl tento dramaturgický počín ke kulatému výročí podniku předem odsouzen k vypískání.

Zuzce Molendové bylo kouzelníka líto. Odváděl standardní výkon a tolik neúcty si nezasloužil. Dál se ve svých úvahách nedostala.

Kamarádka Monika na protější straně stolu hystericky zaječela: „Doprdele, já nemám iPhone.“ S panikou v očích se přehrabovala v kabelce, vyhazovala z ní všechny ty tajemné věci, které ženy nutně musí tahat s sebou, aniž by je použily, a jak se blížila ke dnu, propadala stále většímu zoufalství. „Fotr mě zabije. Ten krám stál majlant.“

Zuzka se naklonila blíž. „A mělas ho vůbec s sebou?“

„Jasně, že jo.“ Monika začala nabírat.

„Kdy naposled?“

„Asi před půl hodkou. Vyšla jsem ven, abych zavolala mámě.“

„Co pak?“

„Jaké copak?“ vyjekla Monika vztekle.

„Ptám se, co jsi s tím mobilem udělala potom?“

„Vrátila ho do kabelky.“

„A tu jsi měla pořád při sobě?“

„Jo.“ Così jí blesklo hlavou. „Vlastně ne. Odložila jsem ji v kuřáckém přístřešku.“ Monika si hřbetem ruky třela usazenou tvář. Řasenka se jí rozmazala okolo víček a vytvořila na bledé pleti černé šmouhy.

Zuzka jí podala papírový kapesník. „Utři se. Vypadáš jak panda.“

„Potkala jsem venku kámošku. Daly jsme si cígo.“ Monika přestala bulet. Do očí se jí vetřel stín podezření. „Motali se tam nějací borci. Chvilku se nás pokoušeli sbalit a pak hulili hned vedle.“

„Takže pokud jsi tu kabelku měla mimo dohled...“

„Mohli do ní sáhnout. To je fakt. Mobil byl hned nahoře.“

„Jsou ještě tady?“

Monika se rozhlídla po sále. „Támhle, ti čtyři u baru.“

Zuzka tím směrem střelila pohledem.

Skupinka rádoby tvrdých hochů postávala s pivem v rukou. Typičtí namyšlení frajeři, kteří své komplexy a nedostatek sebevědomí zaplašují drzostí, sprostými řečmi a agresivitou. Všichni vypadali na čerstvé majitele občanky. Kdyby policajti udělali dneska v klubu štáru, barman by měl asi problém.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Perunův hněv.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.